

ת"פ 14717/04/16 - מדינת ישראל נגד ט.פ.

בית משפט השלום בראשון לציון

12 נובמבר 2017

ת"פ 14717-04-16 מדינת ישראל נ' פ'
מ"ת 14699-04-16

בפני כב' השופטת הבכירה, שירלי דקל נוח
המאשימה
נגד
הנאשם
ט.פ.

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד יפית ברדה

הנאשם וב"כ: עו"ד נדב אלמוג

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי עובדות כתב האישום, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, במועד הרלוונטי לאירוע, עבדה המתלוננת כעובדת סוציאלית בלשכת הרווחה בהרצליה. במסגרת תפקידה שימשה המתלוננת כפקידת סעד לסדרי דין, וטיפלה במשפחתו של הנאשם בכל הקשור להסדרי הראייה בין הנאשם לבתו הקטינה, ד.פ., שהייתה, באותה עת, בת שבע שנים.

בתאריך 30.3.16, התקשר הנאשם למתלוננת על מנת לשוחח עמה בנוגע להסדרי הראייה שנקבעו לו. באותן נסיבות, נתגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, במהלכו אמר הנאשם: "... הכל מצולם... הכל מצולם... כולל שאת בחדרי חדרים כולל שאת חושבת מחשבות לבד, כולל זה שאמרת לי שאת לא יכולה לעשות כן יכולה לא יכולה..."; "... אם אני ממש רוצה אני יכול לפגוע בה (ב-ד.פ.), אני יכול אפילו, אני לא רוצה לדבר על להרוג אותה. ביום שבת אני יכול, אני לא

עמוד 1

אעשה את זה אל תדאגי..."; "...הנה אני אומר לך גם אותך אם הייתי ממש רוצה הייתי יכול להרוג אני יכלתי אני יכלתי אני לא עושה את זה... זה לא היה בעיה הייתי מכניס איזה סכין לרווחה הייתי אצלכם ברווחה בהרצליה היום אני לא יודע אם אנחנו יכולים להיפגש אבל אז יכלתי יכולתי להרוג אותך אולי גם את שירה אפילו יכלתי הייתי מכניס איזה סכין או משהו..."; "...בבוא היום ... הלוואי שאני אהיה שם... ואני אהיה שם ללמד עלייך קטגוריה"; "...אני יכול אני, יכול לרצוח את ד.פ בשבת... יכולתי גם לרצוח אותך. גם את אבא שלי אני יכול לרצוח, הוא בן אדם בן 84, זה קל, זה אפילו לא קשה...".

תסקיר שירות המבחן

2. לאחר מתן הכרעת הדין וקבלת חוות הדעת הפסיכיאטרית שקבעה שהנאשם אינו סובל ממחלת נפש והינו כשיר לעמוד לדין, נענה בית המשפט לבקשת ב"כ הנאשם והורה לשירות המבחן להכין תסקיר בעניינו של הנאשם.

על פי התסקיר, הנאשם בן 48, גרוש ואב לילדה בת 7.5 שנים. הנאשם סיים שירות צבאי מלא, בעל תואר ראשון במתמטיקה ועובד באופן חלקי כמתרגל למתמטיקה באaxxxx.

הנאשם נישא בשנת 2009 ולאחר כשנה הגישה אשתו תביעת גירושין. במהלך שנת 2011 השניים התגרשו, ובתם נותרה במשמורת אמה. לאחר הגירושין, ניהל הזוג מאבק סביב עניינים כספיים והסדרי ראייה, כשהמאבק סביב הסדרי הראייה נמשך עד היום, וכולל מעורבות של שירותי הרווחה.

בשנת 2012, בשל התנהגות בעייתית של הנאשם כלפי גרושתו, אימץ בית המשפט לענייני משפחה את המלצת פקידת הסעד והגביל את המפגשים בין הנאשם לבתו למרכז הקשר. הנאשם התקשה להשלים עם המגבלות שהוטלו עליו וחש קורבן להתנהגות מעליבה ופוגעת מצד הממסד. לאחר שההגבלות על פגישות הנאשם עם בתו לא הוסרו, החל הנאשם להגיב באופן פוגע ומאיים כלפי גורמי הרווחה. בהמשך, הורחבו הסדרי הראייה, והנאשם פגש בבית הוריו אחת לשבועיים בפיקוח בני משפחתו.

בשנת 2014 הנאשם נפל מקומה שנייה בבית מגורים, נפצע קשה ועבר הליך שיקום שנמשך למעלה מחצי שנה. הנאשם חזר לתפקוד באופן הדרגתי.

צוין כי הנאשם הופנה לשירות המבחן מספר פעמים מאז שנת 2012 בגין הליכים משפטיים שהתנהלו נגדו.

ביחס להתנהגותו המאיימת והמעליבה כלפי גורמי הרווחה, התרשם שירות המבחן כי הנאשם חווה עצמו כקורבן של המערכת אך מבין שהתנהגותו חצתה גבולות אסורים.

במסגרת הליך משפטי קודם, ומאחר ששירות המבחן התרשם כי רמת הסיכון כלפי גרושתו פחתה, הומלץ לאפשר לנאשם הליך שיקומי, ובית המשפט דן אותו לצו מבחן ולביצוע של"צ.

במהלך תקופת המבחן, החליט בית המשפט לענייני משפחה שלא להרחיב באופן משמעותי את הסדרי הראייה בין הנאשם לבתו, אלא להמשיך את המפגשים בפיקוח הוריו של הנאשם, עד אשר הנאשם יבצע אבחון פסיכודיאגנוסטי באשר לרמת הסיכון שלו כלפי בתו, החלטה שהסבה לנאשם תסכול רב אותו הביע כלפי מערכת החוק ורשויות הרווחה.

בהתייחסותו לעבירה נשוא תיק זה, הנאשם טען כי לא היה בכוונתו לאיים או לפגוע במתלוננת או בבני משפחתו, וכי ניסה לשכנע את המתלוננת כי אינו מסוכן, והוא מבין שעשה זאת בדרך לא ראויה ומעוותת, שגרמה לו יותר נזק מתועלת.

בתחילת שנת 2017 הסתיים ההליך המשפטי בבית המשפט לענייני משפחה והוחלט כי הסדרי הראייה בין הנאשם לבתו יהיו בפיקוח הוריו. משכך הפסיק הנאשם על דעת עצמו ומתוך תסכול ללכת למרכז הקשר. עוד צוין כי גרושתו של הנאשם הגישה ערעור על ההחלטה בנושא הסדרי הראייה, והערעור תלוי ועומד בבית המשפט המחוזי. הנאשם מסר כי אם החלטת בית המשפט המחוזי תמשיך להציב בפניו מגבלות משמעותיות לקשר עם בתו, יש בכוונתו לנתק לחלוטין את הקשר עמה.

שירות המבחן העריך כי הנאשם בעל יכולות קוגניטיביות טובות, מתמודד עם קשיים רגשיים, קשיי קשב וריכוז וחוסר במיומנויות חברתיות מספקות. כן צוין כי התנהגותו מאופיינת בתנועה בין מצבי קיצון, תגובות אימפולסיביות וביטויים תוקפניים ובוטים לנוכח מצבי תסכול, נטייה לחוסר אמון וחדשנות מול גורמי ממסד ותחושת קורבנות. יחד עם זאת, צוין כי הנאשם הקפיד לשמור על הסדרי ראייה עם בתו וניהל מאבקיו גם באמצעים חוקיים ובהליכים משפטיים סדורים.

באשר לעבירה הנוכחית, שרות המבחן התרשם כי הנאשם התבטא באופן כה בוטה, במטרה לזעזע את גורמי הרווחה ולא מתוך כוונה לפגיעה פיזית במתלוננת, באביו או בבתו.

אשר לגורמי הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד, ציין שירות המבחן כי הנאשם אימפולסיבי, סוער רגשית, חסר שקט פנימי, מתבטא באופן אלים מילולית מתוך תסכול, בעל התנהגות בלתי צפויה והוא נוטה לשינויים קיצוניים בהתייחסותו למצבו. עוד צוין כי סנקציות עונשיות של מאסרים על תנאי לא סייעו לנאשם בהצבת גבול ברור להתנהגותו. זאת ועוד, העובדה כי הנאשם ביצע את העבירה במהלך היותו תחת צו מבחן, מלמדת כי שירות המבחן אינו מהווה גורם סמכותי מספק להצבת גבול עבורו. בנוסף, ההליך המשפטי בעניין הסדרי הראייה, שלא הגיע לכדי סיום, והצרת צעדיו של הנאשם בקשר עם בתו, מהווים עבורו מקור תסכול וסיכון שממשיך להתקיים גם עתה.

אשר לגורמי הסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי מדובר בעבירה יחידה שבוצעה מאז שנת 2012, שנעברה מתוך מצוקה ולא מתוך כוונה ממשית לפגוע במאן דהוא. עוד צוין כי הנאשם שילם בשל התנהגותו מחיר יקר של צמצום משמעותי של הקשר עם בתו, אך עם זאת הקפיד לקיים את החלטות בית המשפט לעניין הסדרי הראייה.

שירות המבחן ציין כי התלבט לגבי המלצתו, ובסופו של דבר המליץ להפעיל את המאסרים על תנאי בחופף ובדרך של עבודות שירות, בתקווה שיהיה בכך להציב לנאשם גבול ברור יותר. בנוסף, ולנוכח העובדה שנראה כי יש בקשר של הנאשם עם שירות המבחן להוות גורם מכוון וממתן מעט בהתנהגותו, צוין כי אם הנאשם יביע בפני בית המשפט נכונות להמשך הקשר עם שירות המבחן, ימליץ שירות המבחן על העמדתו בצו מבחן למשך שנה.

הראיות לעונש

3. מטעם המאשימה הוגש הרישום הפלילי של הנאשם וכן שני גזרי דין שניתנו בעניינו, במסגרתם הושתו עליו מאסרים על תנאי.

מטעם ההגנה העיד אביו של הנאשם, מר י.פ., שמסר כי הוא ניצול שואה. אביו של הנאשם מסר כי הנאשם עבר תאונה, היה מאושפז ועבר שיקום ארוך ללא הצלחה יתרה. לדבריו, מאז התאונה מצבו של הנאשם החמיר, והוא אינו מבין את משמעות דבריו והשלכותיהם. אביו של הנאשם מסר כי הנאשם אינו עבריין אלא אדם מסכן וביקש את רחמי בית המשפט.

כמו כן, הוגשו מטעם ההגנה מכתב המאשר כי הנאשם מועסק החל משנת 2017 כמתרגל באאאאא מטעם אגודת הסטודנטים וכן אישור זכאות לקצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי.

תמצית טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

4. ב"כ המאשימה טענה כי לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות בעבירות של איומים, תקיפה סתם ורכוש, וכן לחובתו שני מאסרים מותנים חבי הפעלה, בני 4 ו-5 חודשים.

ב"כ המאשימה טענה כי במעשיו של הנאשם הוא פגע פגיעה משמעותית במדרג גבוה בערכים המוגנים שעניינם בטחונה, כבודה ושלוות נפשה של המתלוננת וכן בסדר הציבורי. לטענתה, הנאשם סבר כי איומיו ישנו את החלטתה או דרך פעולתה של המתלוננת לגבי המלצתה לבית המשפט לענייני משפחה.

ב"כ המאשימה טענה כי לא אחת קבעו בתי המשפט כי יש לנקוט בגישה מחמירה כלפי אלו המאיימים על עובדי ציבור הממלאים את תפקידים על פי דין. לטענת ב"כ המאשימה, מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר, מאסרים מותנים וענישה נלווית, והפנתה לפסיקה.

אשר לתסקיר שירות מבחן, טענה ב"כ המאשימה כי אין הלימה בין התרשמות של שירות המבחן לבין המלצתו, והפנתה, בין היתר, לאמור בתסקיר לפיו הנאשם נוטה למזער מחומרת מעשיו, חווה עצמו כקורבן, אלים מילולית והתנהגותו אינה צפויה וכי לאחר החלטת ביהמ"ש לענייני משפחה בשנה זו, שלח מכתב בוטה תוקפני ובעל מסרים פוגעים לעובדי משרד הרווחה.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי הנאשם בעל עבר פלילי, אשר הורשע בעבר בביצוען של עבירות איומים ואלימות, גם כלפי עובד ציבור, נעדר מורא מפני סנקציות, וביצע את העבירה נשוא תיק זה כאשר מרחפים מעליו שני מאסרים מותנים, נתונים אשר יש לזקוף לחובתו.

ב"כ המאשימה טענה כי מהטיעונים לעונש בכתב ששלח הנאשם לבית המשפט עולה כי למרות ההליך המשפטי והפגישות שערך עם שירות המבחן, הנאשם אינו נוטל אחריות על מעשיו.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר ברף העליון של מתחם הענישה לו טענה, תוך הפעלה במצטבר של המאסרים על תנאי התלויים ועומדים נגד הנאשם, ובנוסף לגזור עליו מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

ב"כ הנאשם טען כי אף שאין להקל ראש בדברים שאמר הנאשם למתלוננת באירוע נשוא כתב האישום, יש להדגיש כי הוא לא אמר לה שיפגע בה, בבתו ובאביו, אלא אמר שהוא יכול לפגוע אם היה רוצה, ועל כן לא מדובר באיומים מן הרף הגבוה.

ב"כ הנאשם טען כי קצינת המבחן מכירה את הנאשם עוד משנת 2013, וכי המליצה על ענישה בדרך של עבודות שירות, מתוך ההבנה שמאסר מאחורי סורג ובריאח לא יועיל לנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי במהלך מספר שנים שקדמו לאירוע נשוא כתב האישום לא הסתבך הנאשם בפלילים, וכי ממועד האירוע ועד היום חלפה כשנה וחצי. ב"כ הנאשם טען כי יש לשים לב למורכבות מצבו של הנאשם, ולראות באירוע כמעידה ולא כשינוי דפוסיים לרעה.

ב"כ הנאשם טען כי מהתסקיר עולה שהנאשם הבין והפנים מה עליו לעשות כדי לא להיקלע למצבים דומים בעתיד.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם עובד כמתרגל באאאאאועם אגודת הסטודנטים, והפנה לאישור שהוגש.

ב"כ הנאשם הפנה לחוות הדעת הפסיכיאטרית שהתקבלה בעניינו של הנאשם ולתסקיר שירות המבחן, וציין את התאונה שהנאשם עבר בשנת 2014, בגינה סבל מפגיעת ראש קשה, אושפז והיה בהליך שיקום ארוך. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם סבל מהפרעות משמעותיות עוד לפני התאונה והיה מטופל פסיכיאטרית, בשל המצוקה הנפשית הקשה אותה חווה בעקבות הליך הגירושין.

ב"כ הנאשם טען כי יתכן שהתאונה הביאה להחמרה במצבו הנפשי של הנאשם והשפיעה על מידת הבנתו ושליטתו על דבריו, על אף שנמצא כשיר לעמוד לדין, וכי יש לייחס לכך משקל בעת קביעת עונשו של הנאשם.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם מסר למשטרה את ההקלטה של השיחה נשוא כתב האישום מיוזמתו, ושיתף פעולה בחקירה. לטענתו, הנאשם לא פעל מתוך דפוס עברייני, אלא מתוך מצוקה אישית, לאחר תקופה ארוכה שהקשר עם בתו נהיה רופף, מתוך ייאוש ובמטרה לנסות ולקדם את הקשר שלו עימה.

לדבריו, כיום הנאשם הרים ידיים וניתק את הקשר עם בתו, כדי לא להמשיך לסבול, והוא עובד למחייתו ומצוי בכיוון חיובי. נוכח טיעונו, ביקש ב"כ הנאשם שלא להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל, לסטות מהמלצת שירות המבחן ולהאריך את המאסרים על תנאי התלויים ועומדים נגד הנאשם.

הנאשם בדברו האחרון אמר כי לא ידבר יותר עם אנשי ממסד. הנאשם טען כי המתלוננת לא אישרה לו לשוחח עם בתו בטלפון, הרסה את יחסיו עם בתו, ובית המשפט אימץ את המלצתה. לגרסתו, כתוצאה מכך הוא לא פגש את בתו מזה כשנה, וזה עונש קשה מאד עבורו.

הנאשם גם הגיש לבית המשפט טיעונים לעונש בכתב מטעמו, שם מסר כי עשה טעויות רבות, ועד שנת 2012 חדר לפרטיות, הפגין והכפיש, והתנהגותו זו עוררה אנטגוניזם והביאה להתעמרות בו. הנאשם מסר כי מאז החל בטיפול

פסיכולוגי ובטיפול תרופתי פסיכיאטרי, היה במעקב במרכז "התחלה חדשה", וקיבל הדרכה הורית וטיפול של קצינת מבחן. לאור זאת, קצינת המבחן הגישה לבית המשפט בהליך המשפטי הקודם תסקיר, אותו צירף לטיעוניו, בו המליצה להטיל עליו מאסר על תנאי, של"צ בהיקף של 250 שעות וצו מבחן למשך שנה וחצי. למרות זאת, המתלוננת סירבה להמליץ על קיום שיחות טלפון בינו לבין בתו, באופן בלתי מקצועי ובלתי צודק לגרסתו, ורק מתוך התעמרות בו.

הנאשם טען כי לא איים על המתלוננת וכי בשני המקרים נשוא הרשעותיו הקודמות, בהן הושתו עליו מאסרים על תנאי, הוא לא השמיע איומים. הנאשם טען כי אם ישלח למאסר בדרך של עבודות שירות, הדבר ימנע ממנו להמשיך לעבוד, וכי אם ישלח למאסר בפועל הדבר יגרום לכך שיהיה במחיצת חברה עבריינית. על כן, ביקש הנאשם כי בית המשפט יורה על הארכת המאסרים המותנים.

דין והכרעה

5. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בכך שאיים על המתלוננת, שהינה עובדת סוציאלית לסדרי דין, אשר הייתה אמונה על הטיפול בהסדרי הראיה בין הנאשם לבין בתו הקטינה והגשת המלצות לבית המשפט לענייני משפחה.

לשם קביעת עונשו של הנאשם, על בית המשפט להתחשב בעקרון המנחה בענישה, שהינו עקרון ההלימה, כלומר, קיום יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

בקביעת מתחם העונש ההולם את העבירה בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בשלושה פרמטרים: האחד, הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, השני, מדיניות הענישה הנהוגה, והשלישי, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

אשר לערך החברתי המוגן בעבירת האיומים, יפים דברי בית המשפט העליון ב-רע"פ 2038/04 לם נ' **מדינת ישראל** (1.4.06):

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסויימת מצד המאויים שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

דברים דומים נקבעו גם ב-רע"פ 103/88 ליכטמן נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מג(3), 373, 379 (1989):

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן

בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה הוא להגן על שלוות נפשו של הפרט [...] מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים Per se כמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחירות הפעולה של הזולת".

בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה מובילה למסקנה כי הנאשם פגע בערכים המוגנים באופן משמעותי, שכן איומיו הושמעו כלפי עובדת ציבור בשעת מילוי תפקידה ונועדו להביא לשינוי ההמלצות שמסרה לבית המשפט לענייני משפחה בעניינו של הנאשם.

אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה, כעולה מהכרעת הדין, ואף מדברי הנאשם עצמו במסגרת הטיעונים לעונש, הנאשם לא השלים עם המלצות המתלוננת שהוגשו ואומצו על ידי בית המשפט לענייני משפחה, סבר כי המתלוננת ולשכת הרווחה נוטרים לו טינה ומתעמרים בו וחש כי נגרם לו עוול על ידם. זאת ועוד, הנאשם מחזיק בעמדות אלו אף כיום.

על רקע האמור התקיימה השיחה הטלפונית בין הנאשם לבין המתלוננת נשוא כתב האישום, במהלכה איים הנאשם על המתלוננת, במטרה להשפיע עליה להגיש תסקיר נוסף לבית המשפט לענייני משפחה ולשנות את המלצותיה.

איומיו של הנאשם כלפי המתלוננת הושמעו רק משום שביצעה את תפקידה וקבעה תנאים להסדרי הראיה, ביניהם כי המפגשים יהיו בפיקוח הוריו של הנאשם, וכן המליצה כי לשם שקילת שינוי הסדרי הראיה על הנאשם לבצע אבחון.

במהלך השיחה אמר הנאשם למתלוננת כי הוא יכול לפגוע בה, בעובדת סוציאלית נוספת העובדת עם המתלוננת, באביו ובבתו, וזאת אף שהמתלוננת חזרה ואמרה לנאשם כי דבריו מטרידים ומדאיגים אותה וכי היא רוצה לסיים את השיחה כדי להפסיק את דבריו.

כמו כן, במהלך השיחה, מסר הנאשם דוגמאות ספציפיות כיצד הוא יכול לממש את איומיו, אך הוסיף כי אין בכוונתו לעשות זאת.

ניכר כי הנאשם אמר את דברי האיום על רקע מצוקה קשה שחש עקב רצונו לפגוש בבתו, ללא התנאים שהוצבו לו על ידי בית המשפט לענייני משפחה.

האינטרס הציבורי מחייב להגן על עובדי ציבור, ובכלל זה על העובדים הסוציאליים, על מנת שיוכלו להמשיך ולבצע את תפקידם ללא מורא ופחד, כדי שתפקודם המקצועי לא יפגע ומבלי שיהיו חשופים לאיומים מצד הציבור אותו הם משרתים.

אשר ליכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, ומידת הקרבה לסייג של אחריות פלילית, על פי חוות הדעת של הפסיכיאטר המחוזי, האינטליגנציה של הנאשם היא בגדר הנורמה. לא נמצאה עדות לכך שבמועד האירוע נשוא כתב האישום סבל הנאשם ממחלת נפש או מפגיעה ביכולתו להבין את מהות מעשיו או את הפסול שבהם וכן לא נמצאה עדות לכך שנפגעה יכולתו לשלוט על מעשיו.

מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי בתי המשפט נוקטים בענישה מחמירה בעבירות כלפי עובדי ציבור, ובכלל זה, בעבירות איומים כלפי עובדי ציבור, וזאת לשם הרתעה. לעניין זה ראו לדוגמה: רע"פ 3364/14 **מנצור נ' מדינת ישראל** (9.6.14) והפסיקה הנזכרת שם; רע"פ 9057/12 **מצרי נ' מדינת ישראל** (4.3.13); עפ"ג (מח'-מרכז) 1608-01-08 **עלאונה נ' מדינת ישראל** (30.4.08); עפ"ג (מח'-ב"ש) 16642-09-14 **יצחק נ' מדינת ישראל** (12.11.14).

נוכח האמור, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם את העבירה בנסיבותיה נע החל ממספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל וכן ענישה נלווית.

לא מצאתי כי יש לחרוג ממתחם הענישה לחומרא מטעמי הגנה על שלום הציבור ואף לא מצאתי יש לחרוג ממתחם הענישה לקולא מטעמי שיקום, באין המלצה כזו מטעם שירות המבחן ובאין נימוק אחר לכך.

בגזירת העונש ששל הנאשם בתוך מתחם הענישה יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ובכללן -

הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו - אין ספק שהטלת מאסר בפועל על הנאשם תפגע בו ותגדע את עבודתו. כמו כן, הנאשם לא ריצה בעבר עונש של מאסר בפועל.

נטילת אחריות של הנאשם על מעשיו וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב - הנאשם כפר בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, הגם שלא כפר בעצם אמירת הדברים, ואף הביא את השיחה המוקלטת למשטרה. גם לאחר ניהול ההוכחות והכרעת הדין, הנאשם עמד על גרסתו כי לא איים על המתלוננת. עם זאת, לפי תסקיר שירות המבחן, הנאשם מבין כי פעל בדרך לא ראויה.

עברו הפלילי של הנאשם - לחובת הנאשם ארבע הרשעות קודמות, כפי שיפורט להלן -

הרשעתו הראשונה ב-ת"פ 557/05 בבית משפט השלום בראשון לציון מיום 24.10.06, הרשעה שהתיישנה, בעבירות של התחזות כאדם אחר במטרה להונות, קבלת דבר במרמה, איומים, זיוף והחזקה/שימוש בסמים שלא לצריכה עצמית. בגין כל עבירות אלו הוטלו על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס ופסילת רישיון נהיגה על תנאי.

הרשעתו השנייה ב-ת"פ 9232-01-12 בבית משפט השלום בנתניה מיום 23.2.15 בגין עבירות איומים והעלבת עובד ציבור, בגינת הושת עליו מאסר על תנאי בן 4 חודשים למשך שלוש שנים, קנס ופיצוי. גם באותו מקרה הנאשם העליב

ואיים על עובדת סוציאלית ששימשה כפקידת סעד, שאינה המתלוננת בתיק זה, אשר טיפלה בהסדרי הראייה של הנאשם עם בתו. אציין כי גם באותו מקרה אמר הנאשם בדברו האחרון כי הוא מבין את טעויותיו ולא יחזור עליהן.

הרשעתו השלישית ב-ת"פ 29280-04-13 בבית משפט השלום בפתח תקווה מיום 23.6.15 בגין עבירה של הפרת צו שנועד להגן על אדם, בגינה הושת עליו מאסר על תנאי וקנס.

הרשעתו הרביעית ב-ת"פ 22014-04-11 בבית משפט השלום בראשון לציון מיום 6.10.15 בגין עבירה של תקיפה סתם - בן זוג, בגינה הושת עליו מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך שלוש שנים, של"צ למשך 250 שעות וצו מבחן.

לנוכח האמור, בעת ביצועה של עבירת האיומים נשוא התיק שבפניי, היו תלויים ועומדים נגד הנאשם שני מאסרים על תנאי בני 4 ו-5 חודשים, שהינם חבי הפעלה.

הנאשם נפל בשנת 2014 ונפצע קשה, עבר תהליך שיקום ארוך, כעולה מתסקיר שירות המבחן, חוות דעת הפסיכיאטר המחוזי והמסמכים הרפואיים שהגיש הנאשם. בעקבות מצבו הרפואי והנפשי, נקבעו לנאשם נכות רפואית בשיעור 79% ודרגת אי כושר בשיעור 65% על-ידי המוסד לביטוח לאומי.

הנאשם נשלח על ידי בית המשפט, עוד בטרם שמיעת הטיעונים לעונש, לראיון בפני הממונה על עבודות השירות בשב"ס (להלן: "הממונה"), שיבחן את התאמתו לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות.

על פי חוות הדעת מיום 13.6.17, הנאשם נמצא לא כשיר לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות מבחינה רפואית.

בהמשך, לפי בקשת ב"כ הנאשם נשלח הנאשם לחוות דעת נוספת, ובחוות הדעת מיום 29.6.17 צוין כי הנאשם התבקש על ידי הממונה להמציא מסמכים עדכניים מאורתופד ופסיכיאטר, אך לא המציאם, ולכן הממונה לא יכול היה להשימו לריצוי עונש בדרך של עבודות שירות.

בחוות הדעת של הממונה מיום 20.8.17 צוין כי רופא מטעם שב"ס בחן את המסמכים הרפואיים העדכניים שהמציא הנאשם, מהם עולה כי הנאשם סובל מבעיות אורתופדיות ומבעיות נפשיות, לא נמצא במעקב פסיכיאטרי סדיר ומסרב לקחת טיפול תרופתי. הממונה חזר וקבע שהנאשם אינו כשיר מבחינה רפואית לריצוי עונש של עבודות שירות.

בדיון שהתקיים ביום 13.9.17 טען ב"כ הנאשם כי הנאשם עובד ומסוגל לעבוד 5 ימים בשבוע לפחות 6 שעות ביום, ועל כן, ביקש כי הממונה ישקול שוב את עמדתו. לפי בקשת ב"כ הנאשם ונוכח טענותיו, בית המשפט הורה לממונה להגיש חוות דעת עדכנית.

בחוות הדעת של הממונה מיום 24.10.17, חזר הממונה על עמדתו לפיו לא נמצא מקום מתאים להשמתו של הנאשם בעבודות שירות בשל חוות הדעת הרפואית לגבי מצבו. צוין בחוות הדעת הרפואית כי הנאשם הגיש אישור עדכני אורתופדי בו נרשם כי הנאשם מסוגל רק לבצע עבודה משרדית, למרות שאינו מסוגל להגיע לשום עבודה מזה שלוש שנים. הנאשם הגיש גם אישור פסיכיאטרי שלא התייחס לכושר עבודתו של הנאשם 5 ימים בשבוע באופן רצוף ללא סיכון לעצמו ולזולתו. כן נרשם באישור הפסיכיאטרי כי הנאשם לא נמצא במעקב מזה כשנה, סבל ממצב פסיכיאטרי אז ומבעיות קוגניטיביות, ואף מסרב ליטול טיפול תרופתי. בשל האמור במסמכים אלו, על פי חוות הדעת הרפואית הנאשם אינו

מסוגל לעבוד בשום עבודה 5 ימים רצוף עקב בעיות אורתופדיות ועקב בעיות נפשיות וקוגניטיביות.

חוות דעת נוספת ועדכנית מיום 8.11.17 הוגשה לבית המשפט לאחר שהנאשם המציא לממונה אישור עדכני מהפסיכיאטר ומאורתופד. על פי אישור הפסיכיאטר הנאשם אינו זקוק לטיפול פסיכיאטרי, סובל מבעיית זיכרון, אך בכל זאת מלמד מתמטיקה. על פי אישור האורתופד, הנאשם יכול לעבוד בישיבה שישה ימים בשבוע. על כן, קבע הרופא מטעם הממונה כי הנאשם יכול לעבוד בעבודות שירות, ללא הליכה ממושכת, ללא עבודה בגובה או בשמש, ללא עבודה עם כלי חיתוך או מכונות, ללא עמידה ממושכת ובמאמץ גופני מוגבל. לאור זאת, קבע הממונה כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

נוכח הנסיבות הרפואיות והנפשיות ומצבו המיוחד של הנאשם, החלטתי שלא למצות עמו את הדין, לנקוט כלפיו במידת הרחמים, ולהורות כי המאסרים על תנאי יופעלו בחופף זה לזה ובחופף למאסר שיוטל עליו בגין תיק זה וכן להעמידו בפיקוח של שירות המבחן.

בשל העובדה שהנאשם עובד באופן חלקי בלבד ומקבל קצבת נכות מהמוסד לביטוח לאומי, ולאור תוצאת גזר הדין, החלטתי שלא להטיל עליו תשלום קנס או פיצוי, אלא להורות על חתימתו על התחייבות כספית בלבד.

סוף דבר

6. לאור כל האמור, אני גוזרת על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. מאסר לתקופה של 5 חודשים.

ב. אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 4 חודשים שהושת על הנאשם ב-ת"פ 9232-01-12 בבית משפט השלום בנתניה מיום 23.2.15.

אני מורה על הפעלת המאסר על תנאי בן 5 חודשים שהושת על הנאשם ב-ת"פ 22014-04-11 בבית משפט השלום בראשון לציון מיום 6.10.15.

המאסרים על תנאי יופעלו בחופף זה לזה ובחופף לעונש המאסר.

סה"כ ירצה הנאשם 5 חודשי מאסר. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות, החל מיום 8.2.18 ב"ציימס-מע"ש", רחוב יצחק בן צבי 33 ראשון לציון, 5 ימים בשבוע, 7.5 שעות עבודה יומיות. בערבי חג וחול המועד הנאשם יעסק במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין אם מסיבותיו ובין אם בגלל שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא.

הובהר לנאשם כי עליו לעבוד במקום העבודה באופן רצוף 5 ימים בשבוע, ואם לא יתייצב לעבודה באופן רצוף, רשאי הממונה להורות על הפסקה מנהלית של עבודתו. כמו כן, הובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח וביקורות הפתע, וכל הפרה בעבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית וריצוי העונש במאסר ממש. עוד הודגש בפני הנאשם כי אם לא יתפקד במקום העבודה כנדרש, הממונה יהיה רשאי להשימו במקום עבודה אחר, לרבות מקום עבודה מרוחק יותר, או לחילופין, להורות על הפסקת עבודות השירות וריצוי העונש במאסר ממש.

על הנאשם להתייצב ביום 8.2.18 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות במפקדת מחוז מרכז, יחידת עבודות השירות בעיר רמלה.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים. הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירת איומים.

ד. הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 2,000 ₪ שלא יעבור בתוך שנתיים מהיום עבירת איומים. לא ייחתם ההתחייבות תוך 7 ימים יאסר למשך 7 ימים.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לממונה על עבודות השירות בשב"ס ולשירות המבחן.

הנאשם יפנה למזכירות בית המשפט לצורך חתימה על התחייבות.

ככל שהופקדו כספים במסגרת הליך המעצר, הם יוחזרו למפקיד, באין מניעה חוקית, לרבות עיקולים.

זכות ערעור לבית המשפט מחוזי מרכז - לוד תוך 45 ימים.

ניתן והודע היום כ"ג חשוון תשע"ח, 12/11/2017 במעמד הנוכחים.

שירלי דקל נוה, שופטת בכירה

